

...

Fővárosi Ítéltábla

mint másodfokú bíróság

2.Mf.31.034/2025/8.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a dr. Kontra-Tremmel Katalin ügyvéd (Cím13, levelezési cím: felperesi jogi képviselő levelezési címe) által képviselt **Felperes1** (Cím1) felperesnek – a Budapesti 71. számú Ügyvédi Iroda (cím15, ügyintéző: dr. Nagy Gergely Tamás ügyvéd) által képviselt **Alperes1** (Cím2) alperes ellen munkaviszony jogellenes megszüntetése miatt kártérítés megfizetése iránt indult perében a Budapest Környéki Törvényszék 25.M.70.384/2023/40. számú ítélete ellen az alperes által 42. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán meghozta az alábbi

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett részében helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 350.000 (háromszázötvenezer) forint másodfokú perköltséget, és megállapítja, hogy az alperes 471.053 (négy százhetvenegyezer-ötvenhárom) forint fellebbezési eljárási illeték viselésére köteles.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

Az elsőfokú bíróság döntése és az alapjául szolgáló tényállás

[1] A Budapest Környéki Törvényszék a 2025. január 8-án meghozott 25.M.70.384/2023/40. számú ítéletével kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek elmaradt munkabért pótló kártérítés jogcímén 5.888.160 forintot és ennek késedelmi kamatát,

ezt meghaladóan a keresetet elutasította. Kötelezte az alperest a felperes javára 772.000 forint perköltség és az állam részére 352.857 forint eljárási illeték megfizetésére, egyben megállapította, hogy a fennmaradó 7.201 forint eljárási illeték az állam terhére marad.

[2] A megállapított tényállás szerint a felperes 2017. december 16-án létesített munkaviszonyt a D.Kft.-vel és a munkáját folyamatosan a Kórház1 címe szám alatti egészségügyi intézmény főportáján recepciós (portás) munkakörben végezte annak ellenére, hogy a Kórház2, majd az O.B. és S.I. később a Kórház1 volt a foglalkoztatója. Utóbbinál a biztonsági őrzés, őrző-védő feladatok kisszervezésre kerültek. Ezzel összefüggésben a felperesnek közvetlen felettese tanú3 jelezte, hogy az alperesi társaság át tudja venni, amennyiben vagyonőri képesítést szerez. A felperes e tanfolyamot elvégezte, és a vagyonőri képesítést megszerezte.

[3] Az 1962-ben született és megváltozott munkaképességű személyként rokkantsági ellátásban részesülő felperessel az alperes 2023. július 1-jén létesített határozatlan idejű munkaviszonyt 1880 forint/óra díjazással. Munkaszerződésében munkakörként vagyonőr került megjelölésre azzal, hogy a munkakörbe tartozó feladatokat a munkaköri leírás tartalmazza. A munkaköri leírás szerint a felperes feladata az adott munkavégzési helyre vonatkozóan az őrszolgálati utasításban meghatározott feladatok végrehajtása.

[4] Az alperes mint megbízott és az Megbízó Kft. mint megbízó 2023. július 1-jén megbízási szerződést kötött a Kórház1 (1081 Kórház1 címe) objektumának személy- és vagyonvédelmi tevékenységére. Ennek értelmében az alperes meghatározott létszámú vagyonőr (recepciós) biztosítására volt köteles. Az objektumban négy őrhely került kialakításra, az alperesnek az első számú őrhelyen egy recepciósot kellett biztosítania 08:00-tól 16:00-ig, emellett mind a négy őrhelyen folyamatosan napi 24 órában egy, illetve két gyalogos járőrt.

[5] A felperes a Kórház1 főportáján teljesített szolgálatot recepciósként, alapvető feladata a betegek, beteglátogatók, vendégek irányítása, tájékoztatása és informálása volt. Ezzel szemben a vagyonőrök elsődlegesen az épület őrészvédelméről, a beteg/látogató forgalom ellenőrzéséről gondoskodtak, az illetéktelenül belépni szándékozó személyek belépésének megakadályozása, és rendkívüli események esetén a szükséges intézkedések megtétele mellett. A felperes munkaideje hétfőtől péntekig reggel 08:00-tól 16:00-ig tartott, hétfőn és munkaszüneti napokon munkát nem végzett.

[6] Az alperesi társaság szervezeti felépítése szerint a vagyonőr felett a váltásvezető, majd a szolgálatvezető, a területvezető, a szakmai vezető, és végül az alperesi társaság ügyvezetője helyezkedett el. A váltásvezető felett a szolgálatot teljesítő vagyonőrök (recepciósok) szabályszerű váltásáért, és a szolgálatvezető távollétében feladata volt annak biztosítása, hogy az adott objektumban a megfelelő létszámú állomány teljesítsen szolgálatot. Az őrszolgálati utasítás szerint a vagyonőr köteles közvetlen munkahelyi felettesének

haladéktalanul szóban jelenteni a beosztott vagyonőr késését, távolmaradását, önkényes eltávozását.

[7] A felperes 2023. szeptember 18-án 08:00-tól 16:00-ig tartó munkavégzésre volt beosztva a szolgálati helyének főportájára. Aznap tanú4 szolgálatvezetőtől szóban engedélyt kért arra, hogy a munkaidő beosztás szerinti munkaidejének lejárta előtt elhagyhassa a munkavégzési helyét. Erre az engedélyt szóban megkapta, egyben tanú4 arra kérte, hogy a jelenléti íven a hivatalos – 08:00-tól 16:00-ig tartó – munkavégzésre vonatkozó bejegyzést tüntesse fel. Ezért a felperes a jelenléti ív „távozás” és a „ledolgozott órák” rovatait kijavította 16:00, illetve nyolc órát feltüntetve, majd a megbeszéltek szerint munkavégzési helyét elhagyta a munkaideje lejárta előtt.

[8] A felperes 2023 szeptemberében külföldi utazására tekintettel október 25-től 31-ig öt munkanap szabadság kiadását kérte az alperestől. Az alperes a kérelmet elfogadta, október 25-től 31-ig a felperest munkavégzésre nem osztotta be, e napokra az október havi szolgálati beosztásban a szabadságra utaló „SZ” betű szerepelt.

[9] A felperes 2023. október 24-én 08:00-tól 16:00-ig tartó munkavégzésre volt beosztva, de már reggel 06:00-kor megjelent a munkavégzési helyén a másnapi elutazásra tekintettel. Az érkezést követően az őrnapló „szolgálat kezdete” és a jelenléti ív „érkezés” rovatában is 06:00 órát, a jelenléti ív „távozás” rovatában 15:00 órát és a „ledolgozott órák” rovatban hét órát tüntetett fel. E napon a Kórház1 címe szám alatti objektumban tanú4 szolgálatvezető nem teljesített szolgálatot, csak tanú5 váltásvezető, akitől a felperes szóban engedélyt kért arra, hogy a munkaidő beosztás szerinti munkaideje lejárta előtt – 15:00 óra körül – elhagyhassa a munkavégzési helyét. tanú5 megkérdezte a felperestől, hogy ilyen esetben a távozás tanú4 szolgálatvezetőnél hogyan működik. A felperes azt válaszolta, hogy korábbi távozás esetén is a napi nyolcórás munkavégzésre vonatkozó bejegyzést kell feltüntetni az őrnaplóban és a jelenléti íven is, így tanú5 szóban megadta a felperesnek az engedélyt a korábbi távozásra azzal, hogy az őrnaplóban és a jelenléti íven is a 08:00-tól 16:00-ig tartó munkavégzésre vonatkozó adatokat tüntesse fel. Erre figyelemmel a felperes a korábban bejegyzett adatokat javította, a jelenléti íven az „érkezés” rovatában a 06:00 órát 08:00 órára, a „távozás” rovatban a 15:00 órát 16:00 órára, a ledolgozott órát hét órától nyolc órára, és az őrszolgálati napló „szolgálat kezdete” rovatában a hat órát nyolc órára módosította.

[10] A felperes ezt követően a munkavégzési helyét 15:15 perckor elhagyta, a távozás előtt a főportán szolgálatot teljesítő tanú10 és tanú7 vagyonőröknek jelezte, hogy a korábbi távozását a váltásvezetővel megbeszélte, kollégái a felperes idő előtti távozását tanú5 váltásvezető felé nem jelentették.

[11] Az alperessel szerződéses kapcsolatban álló Megbízó Kft. ellenőre 2023. október 24-én 15:25 perckor ellenőrzést tartott a Kórház1 főbejárati portáján, és azt

tapasztalta, hogy a megrendelt létszám (két vagyonőr 24 órában, egy recepciós 08:00-tól 16:00 óráig nyolc órában) ellenére csak a vagyonőrök látták el a szolgálatot. Ezért felhívta az alperes területi vezetőjét, M.B.-t és közölte, egy fő hiány van a főportán. A területi vezetőnek minderről nem volt tudomása, és kérte az ellenőrt, maradjon a helyszínen a megérkezéséig. Ezt követően M.B. kérdésére a vagyonőrök azt válaszolták, a felperes 15:15 perckor távozott, és azt közölte velük, hogy mindezt a váltásvezetővel megbeszélte. A területi vezető kérésére ezt követően tanú5 a főportán megjelent és kérdésre úgy válaszolt, nem engedte el a felperest váltás nélkül.

[12] Mindezek után tanú5 a szolgálati telefonról 15:43 perccig több alkalommal hívta a felperest, majd sms-ben is jelezte felé, hogy keresi. A felperes az sms-t 16:08 perckor olvasta, majd rögtön visszahívta tanú5t, aki azt mondta, hogy éppen nem tud beszélni, így visszahívást ígért. Ezt tanú5 16:16 perckor tette meg, és egy 9 perc 24 másodperccig tartó beszélgetésben – melynek tanúja a felperes férje is – közölte, hogy ellenőrzést kaptak, emellett idegesen említette, hogy biztos ki fogják őt rúgni. A felperes próbálta nyugtatgatni tanú5t azzal, hogy nincs probléma, hiszen elengedte őt, illetve azt is mondta, hogy tanú5 jó munkaerő, ha kirúgják, biztosan talál majd munkát.

[13] Az esettel összefüggésben a vagyonőrök – köztük tanú10 és tanú7 – továbbá tanú4 szolgálatvezető, tanú5 váltásvezető és M.B. területi vezető jelentést írtak. tanú5 tanú10nak elmondta, hogy körülbelül mit írjon a jelentésbe. M.B. a jelentésében javasolta az ügyvezetőnek, hogy a felperes a munkavégzés alól felfüggesztésre és munkaviszonya azonnali hatállyal megszüntetésre kerüljön a fegyelemsértés miatt.

[14] A felperes 2023. október 25-től 31-ig szabadságát töltötte, majd november 2-től 8-ig, vagy 9-ig keresőképtelen állományba került.

[15] Az Megbízó Kft. ügyvezetője 2023. október 31-én kelt levelében azt jelezte az alperes ügyvezetője felé, hogy hibás teljesítésért 158.414 forint kötbért érvényesít és az alperest megillető havi megbízási díjból egy órára eső összeget, azaz 2.736 forintot levonásba helyez nem teljesítés okán.

[16] Az alperes a 2023. november 2-án kelt és a felperessel november 8-án közölt azonnali hatályú felmondással megszüntette a felperes munkaviszonyát. Az indoklás szerint a felperes 2023. október 25-én szolgálatából annak lejárta előtt távozott, erről a munkahelyi vezetőjét nem tájékoztatta, később ezen magatartását nem tudta alapos indokkal alátámasztani. E magatartásával szándékosan, jelentős mértékben megszegte munkaköréből fakadó kötelezettségét, mellyel súlyosan veszélyeztette a munkáltató szerződéses kötelezettségének teljesítését.

[17] A munkaviszonya megszüntetését követően a felperes számos helyre küldte meg életrajzát elhelyezkedés céljából, a legtöbb helyről választ nem kapott, három helyről a visszautasításról értesítették.

[18] Az elsőfokú bíróság a többszörösen módosított kereseti kérelmet döntően alaposnak találta, melyben a felperes a munkaviszonya jogellenes megszüntetésének jogkövetkezményeként 5.888.160 forint elmaradt munkabért pótló kártérítést és annak késedelmi kamatát, valamint 112.800 forint szabadságmegváltást és annak késedelmi kamatát igényelte az alperestől. Döntését a munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (a továbbiakban: Mt.) 55. § (1) bekezdés m) pontjára, 55. § (5) bekezdésére, 78. § (1) bekezdésére, és a 82. § (2) bekezdésére, valamint a 31. § alapján alkalmazandó, a Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 6:48. § (1) bekezdésére alapította.

[19] A rendelkezésre álló adatok alapján azt állapította meg, hogy a felperes 2023. október 25-től 31-ig öt nap szabadságát töltötte, azaz a szabadságnapokat a munkáltató részére természetben kiadta, így a szabadság pénzbeli megváltására vonatkozó keresetet elutasította.

[20] Az azonnali hatályú felmondás jogszerűségének vizsgálata körében elsődlegesen arra mutatott rá, hogy az okiratban nyilvánvaló elírás eredményeként került rögzítésre a 2023. október 25-i dátum a szolgálatteljesítési idő lejárta előtti engedély nélküli eltávozást illetően. A felperes egyértelműen tisztában volt azzal, hogy a munkáltató az intézkedését a 2023. október 24-i napon tanúsított magatartására alapozta, ezért a jognyilatkozat indokának világossága alappal nem volt megkérdőjelezhető.

[21] Rögzítette, a felek között vita volt a felperes által betöltött munkakört illetően, így a bizonyítási eljárás alapján megállapította, hogy a felperes tényszerűen recepciós munkakört töltött be, noha munkaszerződésében vagyongőr munkakör szerepelt. Megjegyezte ugyanakkor, hogy a jogvita mikénti elbírálása szempontjából e körülménynek nem volt jelentősége, mivel a munkaidő beosztás szerinti munkaidő lejárta előtt az engedély nélküli eltávozás súlyos kötelezettségszegésnek minősül bármelyik munkakört betöltő munkavállaló esetében egyaránt és a megbízási szerződésben vállalt alperesi kötelezettség megszegése szempontjából sem volt jelentősége, hogy a hiányzó munkavállaló milyen munkakört töltött be.

[22] Úgy foglalt állást, a felperes nem tudta bizonyítani azt, hogy a munkáltató esetében eltérő mércét alkalmazott, mint a terhére róttakhoz hasonló magatartást tanúsító munkavállalóknál. A felperes esetét leszámítva az egyező tanúvallomások szerint nem volt arra példa, hogy más munkavállaló az előírt munkaideje lejárta előtt engedély nélkül a munkavégzési helyét elhagyta volna. Nem találta megalapozottnak azt a felperesi érvelést sem, hogy az előírt munkaidő lejárta előtt 45 perccel korábbi, engedély nélküli eltávozásnak

aránytalan és emiatt jogellenes szankciója lenne az azonnali hatályú munkáltató felmondás. Érvelése szerint az Mt. 52. § (1) bekezdés a) pontjára figyelemmel az előírt nyolc óra helyett 7 óra 15 perc munkavégzés, majd ezt követően az engedély nélküli eltávozás minősített kötelezettségzegést jelent, ami feltétlenül megalapozza a jogviszony azonnali hatályú megszüntetését.

[23] Rögzítette, a jogvitában a felperest terhelte azon állításának bizonyítása, hogy 2023. október 24-én a korábbi távozásra szóban engedélyt kért és kapott is tanú5 váltásvezetőtől. Ennek eldöntéséhez közvetlen bizonyítékként kizárólag a tanú5 jelentése és tanúvallomása, ezt meghaladóan közvetett bizonyítékok álltak rendelkezésére. tanú10, tanú7, tanú4 és M.B. által jegyzett jelentések és tanúvallomásaik ugyanis a tanú5-től származó információkon alapultak. tanú4 és M.B. október 24-én nem teljesítettek szolgálatot az adott objektumban, így a jogvita alapjául szolgáló eseményre vonatkozó releváns információik nem közvetlen tudomásszerzésükön alapultak. tanú10 vagyónőr jelentésében szereplő mondat, miszerint „ő nem engedte el senki” tanú5 váltásvezető tollbamondásának eredménye, másrészt tanú5-nak a területi vezető részére adott válaszában alapult. tanú7 jelentésében még utalás sincs a korábbi távozásra vonatkozó engedélyre vagy annak hiányára, az a körülmény, hogy a felperes úgy ment el, hogy a váltás még nem érkezett meg, nem róható a felperes terhére, mivel annak biztosítása a váltásvezető feladata volt.

[24] A jogvita mikénti elbírálása és a bizonyítékok értékelése során tanú5 szavahihetőségének kulcsfontosságú szerepet tulajdonított, mivel a közvetett bizonyítékok tanú5 elmondásán alapultak, így különös gonddal értékelte tanú5 jelentésében foglaltakat és a tanúkenti vallomásában előadottakat. Megállapította, hogy mindezekben több valótlanúság is szerepelt, így tanú5 valótlanul adta elő tanúként, hogy szolgálatvezető munkakört töltött be az alperesnél, mivel munkaköre váltásvezető volt. Ugyancsak valótlanul állította, hogy egyetlen kollégájának sem volt felettese, ezt a tanúvallomások cáfolták, mivel a váltásvezető a vagyónőrök közvetlen felettese volt, és felelt azért, hogy a megfelelő létszámú munkavállalói állomány az adott objektumban szolgálatot teljesítsen. Ugyancsak valótlanul találta a vallomásban hivatkozottakat, miszerint több olyan eset volt az alperesnél, amikor a biztonsági őr szolgálatteljesítés lejárta előtt önhatalmúlag elhagyta a munkahelyét. tanú7, tanú4 és M.B. tanúk vallomásai ezt egyértelműen cáfolták.

[25] Továbbá úgy foglalt állást, tanú5 tanú szavahihetőségét illetően kételyt ébresztett az a körülmény is, a tanú bírói kérdés nélkül kezdte el emlegetni az „ominózus esetről” (értve ez alatt az október 24-i eseményt) készült jelentést, és nem adekvát választ adott a feltett kérdésre. A tanú jelentése valótlanul tartalmazta, miszerint a felperes 16:58 perckor hívta vissza a váltásvezetőt, és a részére megküldött sms-re nem reagált. A felperes 16:08-kor telefonált, tanú5 arról tájékoztatta, hogy később hívni fogja őt, amire 16:16 perckor került sor a hívásnapló adatai szerint. Megállapította, hogy a jelentés valótlanul tartalmazza azt is, hogy a felperes nem tudott választ adni a telefonbeszélgetés során arra, hogy miért hagyta el önkényesen a munkahelyét. A beszélgetés 9 perc 24 másodpercig tartott, és tanú1 tanúvallomása – aki a felperes házastársa és a telefonbeszélgetés fültanúja – megerősítette, a felesége vigasztalta tanú5-t az eset kapcsán. Amennyiben tanú5 valóban számonkérte volna a felperest, úgy nem a felperesnek kellett volna nyugtatgatnia tanú5-t. Mindez éppen azt

igazolja, hogy tanú5 saját állása miatt aggódott, és engedélyével hagyta el a felperes a munkahelyét.

[26] Figyelembe vette azt a körülményt is, tanú5 saját kötelezettségszegését ismerte volna be, amennyiben valóban nyilatkozik arról, a felperesnek adott-e engedélyt a korábbi eltávozásra vagy sem. A perbeli napon a váltásvezető volt felelős azért, hogy a szerződésben vállalt, megfelelő létszámú állomány az adott objektumban szolgáltatást teljesítsen. Amennyiben a felperesnek tanú5 engedélyezte a korábbi távozást, és a váltás biztosításáról nem gondoskodott, úgy e kötelezettségét megszegte. E körülményt tekintette az elsőfokú bíróság a tanú5 perbeli nyilatkozata mögötti érdeknek és motivációnak.

[27] Figyelembe vette, hogy a felperes 1962-ben született, így hamarosan betölti rá irányadó öregségi nyugdíjkorhatárt, másrészt számos egészségi problémával küzd, és megváltozott munkaképességű személynek minősül. Mindezek gyakorlatilag lehetetlenné teszik a munkaerőpiacon történő elhelyezkedést, az engedély nélküli eltávozással pedig a felperes biztos megélhetését jelentő munkahelyét veszélyeztette volna. Ezek tükrében nem talált olyan felperesi érdeket, ami az engedély nélküli eltávozást megmagyarázta volna.

[28] Értékelte és mérlegelte döntésénél a felperes személyiségjegyeire tett tanúvallomásokot is. tanú10 és tanú3 tanúk elmondása szerint a felperes kulturált, művelt ember és nyilván tudta azt, hogy engedély birtokában távozhat, tökéletes munkaerőként említették, akihez mindig fordulhattak. tanú1 megerősítette, hogy a felesége egy kimondattan szabálykövető ember. Ezekből is az következik, a felperesnek semmilyen érdeke nem fűződött ahhoz, és nem is minősül életszerűnek, hogy a felperes a munkaideje lejárta előtt engedély nélkül hagyja el a munkahelyét.

[29] Rögzítette, e körülményeket egyenként és összességükben értékelve az az ítéleti szilárdságú meggyőződés alakult a bíróság tagjaiban, hogy tanú5 tanú szavahihetősége megdőlt, ezáltal a bizonyító ereje nem volt a nyilatkozatán alapuló közvetett bizonyítékoknak sem abban a körben, hogy a felperes engedély nélkül távozott munkahelyéről 2023. október 24-én.

[30] Számba vette azokat a közvetett bizonyítékokat is, amelyek éppen a felperes állítását támasztják alá arra nézve, hogy szóban engedélyt kért tanú5-től a korábbi távozásra, és azt a váltásvezető megadta számára. M.B. jelentése, tanú7 tanúvallomása szerint a felperes a főportán szolgáltatást teljesítő vagyonőrökkel közölte, távozását a váltásvezetővel megbeszélte. Azáltal, hogy a főportán szolgáltatást teljesítő vagyonőrök ezt nem jelezték tanú5-nak, holott az önkényes eltávozás jelentéstételi kötelezettséggel járt számukra, azt igazolják, hogy a vagyonőrök is hitelt adtak a felperes által elmondottaknak. A felperes személyiségjegyeire is tekintettel teljesen valószínűtlennek találta azt, hogy a felperes család módon eljárva úgy távozott a munkahelyéről, hogy bár nem kért engedélyt, mégis ennek ellenkezőjét állította a vagyonőr kollégáinak.

[31] Az a körülmény, miszerint az alperes a tanú10 és tanú7 vagyonörökkel szemben jelentéstételi kötelezettség megsértése miatt nem indított eljárást, ugyancsak kétségessé tette a felperes önkényes távozására vonatkozó alperesi érvelést. A jelenléti ív rovataiban és az őrszolgálati naplóban szereplő javítások közvetett módon szintén alátámasztották a felperes állításait. A felperes ugyanis október 24-én az érkezését követően a nyilvántartásokat kitöltötte és a ténylegesen szolgálatban töltött időre vonatkozó adatokat volt szándékában szerepeltetni az okiratokon. A javítás okszerű magyarázatának találta a felettes erre irányuló kérését.

[32] Figyelembe vette továbbá, tanú4 tanúkenti meghallgatása során elismerte, volt arra példa, hogy a felperes tőle kért és kapott a szolgálatteljesítés ideje lejárta előtti távozásra vonatkozó engedélyt, vitatva azonban azt, hogy a hivatalos adatok feltüntetését kérte a jelenléti íven a tényszerű adatok helyett. Ugyanakkor a 2023. szeptember 18-i jelenléti íven jól látható javítás szerepel a „távozás” és a „ledolgozott órák” rovatokban, ami cáfolta tanú4 ettől eltérő nyilatkozatát. E körülménynek azért tulajdonított jelentőséget, mert a felperes állítása szerint október 24-én sem tett mást, mint amit szeptemberben, kizárólag a távozásra engedélyt adó felettes személyében volt eltérés.

[33] A korábbi távozásra vonatkozó engedély meglétére vonatkozó állítást közvetett módon tanú1 tanúvallomása is alátámasztotta, aki fültanúja volt a 2023. október 24-i felperes és tanú5 közötti telefonbeszélgetésnek. A felperes tanú5 felé tett megnyilvánulása, vigasztalása, bátorítása a távozásra vonatkozó engedély meglétére utalt.

[34] Számot adva a bizonyítékok értékelésének, mérlegelésének szempontjairól arra a megállapításra jutott, hogy a felperes a munkaidőbeosztás szerinti munkaideje lejárta előtti távozásra a felettesétől engedélyt kapott, ezért szükségszerűen nem volt valós a munkáltatói jognyilatkozat indoka, és az azonnali hatályú felmondás nem felelt meg az Mt. 78. § (1) bekezdés a) pontjában foglalt kritériumoknak. Mindez azt eredményezte, hogy az alperes jogellenesen szüntette meg a felperes munkaviszonyát, jogkövetkezményként a módosított kereseti kérelemmel egyezően kötelezte az alperest az elmaradt munkabért pótló kártérítés és késedelemi kamata megfizetésére azzal együtt, hogy az alperes a kárenyhítési kötelezettség körében tett felperesi intézkedéseket módosított nyilatkozatával már nem vitatta.

[35] A pernyertesség-pervesztesség arányában határozott a perköltség és az illeték viseléséről.

Az alperes fellebbezése

[36] Az alperes az elsőfokú ítélet részbeni megváltoztatásával a teljes kereset elutasítását, és a felperes első- és másodfokú perköltségben való marasztalását kérte, mivel az elsőfokú bíróság a bizonyítás eredményéből okszerűtlen jogi következtetéseket vont le, mindez a jogi megállapítások helyességét is megkérdőjelezi.

[37] Indokolásul előadta, az nem volt vitás a perben, hogy a felperes a munkáltató tudta és engedélye nélkül a perbeli napon 15:15 órakor elhagyta a munkavégzés helyét, holott a munkaideje 16:00 óráig tartott. Az elsőfokú bíróság maga is azt állapította meg, hogy az engedély nélküli eltávozás súlyos kötelezettségszegésnek minősül, azonban ítéletében mégis a felperes javára döntött, ami az ítéletet ellentmondásossá és megalapozatlanná teszi.

[38] Az elsőfokú bíróság tévesen értékelte tanú5 váltásvezető tanúvallomását, aki egyértelműen és következetesen állította, a jelentését saját kezűleg készítette és nem adott engedélyt a felperesnek arra, hogy idő előtt távozzon. Az elsőfokú bíróság tévesen ítélte meg, hogy a tanúvallomások közötti eltérések miatt nem bizonyítható egyértelműen a felperes engedély nélküli távozása. A bizonyítási teher a felperesen volt akörben, hogy igazolja az engedély meglétét, tanú5 tanúvallomása világosan és egyértelműen kizárta ezt a lehetőséget. A tanúvallomások közötti nem lényeges eltérések nem igazolják azt, hogy a felperes ténylegesen engedélyt kapott volna a távozásra. Az elsőfokú bíróság a felperes állítását közvetett bizonyítékok alapján fogadta el valónak, holott azt közvetlen bizonyíték – tanú5 jelentése és tanúvallomása – cáfolta. Ezzel az elsőfokú bíróság jogellenesen az egész peres eljárás egyetlen közvetlen bizonyítékát zárta ki önkényesen az eljárásból, majd az ítéletét a közvetlen bizonyítékok félreértelmezésével és mérlegelésével hozta meg, ami sérti a polgári perrendtartásról szóló 2026. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 279. § (1) bekezdését.

[39] A 2023. október 24-i telefonbeszélgetésben elhangzottakat is cáfolta tanú5 tanúvallomása, mégis a felperesi állítást fogadta el az elsőfokú bíróság, úgy, hogy azt okirat és tanúvallomás sem támasztott alá. A beszélgetésnek a felperes férje volt fültanúja, a házastársi kapcsolatra tekintettel a tanú elfogultsága vélelmezhető és tanú1 csak a felperes által elmondottakat hallotta.

[40] A további tanúvallomásokat is egyoldalúan értékelte az elsőfokú bíróság és figyelmen kívül hagyta a felperesre terhelő tényeket. Így tévesen jutott arra a következtetésre, hogy tanú10 jelentése tanú5 tollbamondásának az eredménye. tanú5 tudása mindössze ahhoz kellett, hogy az alaki feltételeknek megfeleljen a jelentés, ebben kért segítséget tanú10, aki maga írta le a jelentésben foglaltakat. A váltás biztosítása valóban a váltásvezető kötelezettsége, de felelősség csak abban az esetben terheli, amennyiben az idő előtti távozást jelzi felé a munkavállaló. A perbeli esetben a felperes jelzéssel nem élt, engedélyt nem kért, így felelősség a váltásvezetőt nem terhelte a felperes mulasztásából kifolyólag. Az elsőfokú bíróság megkérdőjelezte tanú5 szavahihetőségét amiatt, hogy bírói kérdés nélkül kezdte el emlegetni „az ominózus esetet” a tanú. Ez az érvelés azonban teljesen életszerűtlen, tekintettel arra, hogy tanú5 az idézés alapján tudomással bírt a peres felek személyéről, így joggal feltételezhette, hogy a kérdések az általa készített jelentésre fognak irányulni.

[41] Az elsőfokú ítélet indokolása ellentmondásos, mivel a bíróság megállapította, hogy az idő előtti engedély nélküli távozás súlyos kötelezettségszegés, ugyanakkor a felmondást mégis jogellenesnek tekintette úgy, hogy a közvetlen bizonyítékot, azaz tanú5 napi jelentését és tanúvallomását kizárta a bizonyítékok közül. Így az érvelés nincs összhangban az Mt. 78. § (1) bekezdésével, amely szerint a munkáltató jogosult azonnali hatályú felmondásra lényeges kötelezettségszegés esetén. A közvetlen és közvetett bizonyítékok értékelésének eredményeként az a helyes következtetés vonható le, hogy az azonnali hatályú felmondás megfelelt a jogszabályi kritériumoknak.

[42] Mindezekén túl megjegyezte, a felperes valótlanul állította, hogy a munkáltató más munkavállalók esetében nem alkalmazta volna ugyanazt a szankciót. A tanúk egybehangzóan megerősítették, hogy más munkavállalók esetében nem fordult elő engedély nélküli eltávozás, konkrét esetet a felperes megjelölni nem tudott, így bizonyítani sem, hogy a munkáltató eltérő mércét alkalmazott volna. Ebből kifolyólag ezt a tényt is tévesen értékelte ítéletében a munkáltató terhére az elsőfokú bíróság.

A felperes fellebbezési ellenkérelme

[43] A felperes az érdemben helyes elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte a fellebbezéssel érintett körben, egyben bejelentette másodfokú perkielégényét is.

[44] Érvelése szerint az elsőfokú bíróság a széles körben felvett bizonyítás során részletesen vizsgálta a felek által előterjesztett bizonyítékokat, a perfelvételi tárgyaláson megfelelő anyagi pervezetést adott a jogvitát érintően. Az ítéletében részletesen kifejtette a bizonyítékok értékelésének, mérlegelésének szempontjait és arról is számot adott, hogy az egyes bizonyítékokhoz miért társított vagy sem bizonyító erőt, azokat milyen súlyban vette figyelembe egyenként és összesen. Ez alapján helyesen állapította meg, hogy a munkáltató azonnali hatályú felmondása nem felelt meg az Mt. 78. § (1) bekezdés a) pontjában foglaltaknak, és a jogviszony megszüntetése jogellenesen történt.

[45] Az elsőfokú eljárás során előadott érvelését fenntartva arra mutatott rá, az elsőfokú bíróság nem adott helyt a kettős mérce alkalmazásával kapcsolatos érvelésének, így nem egyértelmű, hogy az alperes a fellebbezése e részben mit kifogásol. Megjegyezte ugyanakkor, az ügyvezető tanúként beszámolt arról, hogy súlyos fegyelemsértésnek az ittas munkavégzést tekinti, azt is elismerte, hogy a döntés meghozatalát megelőzően meghallgatást nem foganatosított irányába a munkáltató. Ennek tükrében nem ugyanazt a körütekintést és fokozatosságot alkalmazta a munkáltató, mint az ittas állapotban munkát végző, próbaidő alatti munkavállalónál. Másrészt releváns az a körülmény is, hogy munkájára panasz nem merült fel, kollégái és a kórház munkatársai, a látogatók is kedvelték, jó véleménynel voltak róla, amit a tanúvallomások is megerősítettek.

[46] Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy 45 percnyi távolmaradás olyan súlyú kötelezettségszegés, ami azonnali hatályú munkaviszony megszüntetéssel szankcionálandó, a perbeli azonnali hatályú felmondást mégis jogellenesnek ítélte meg. A kötelezettségszegés súlyát érintő értékelést fellebbezéssel nem támadta, de érvelése szerint nem hagyható figyelmen kívül egy engedély nélkül távollét értékelése esetén az, hogy a munkavállaló hány percet volt távol, vagy aznap be sem ment dolgozni. tanú3 tanú megerősítette, a 2017 óta fennálló jogviszonyaiban minden évben egyszer elutazott a mostani esethez hasonlóan Angliába, előre jelezte az időpontot és ezeken a napokon reggel 6:00-14:00 óráig végezte a munkáját. Az Mt. 6. § (2) bekezdése alapján alappal bízhatott a munkáltató korábbi magatartásában, míg az alperes megsértette ezt a szabályt, amikor korábbi gyakorlatától eltért.

[47] Az elsőfokú bíróság helyesen értékelte tanú5 tanúvallomásának súlyát és szavahihetőségét, azt, hogy valamennyi közvetett bizonyíték tanú5 elmondásán alapult. Részletesen kitért arra, hogy tanú5 eseménynaplója és tanúvallomása, perbeli magatartása milyen ellentmondásokat és valótlanságokat tartalmazott. Ezért az alperes azon megállapítása, hogy a tanú vallomása egyértelműen és világosan kizárta volna az általa előadottak helytállóságát, értelmezhetetlen kijelentés az alperes részéről. Emellett az sem valós, hogy csak a fellebbezésben kiragadott „ominózus esetet” vagy tanú10, illetve tanú1 tanúk állításait vette volna kizárólag alapul az elsőfokú bíróság e körben.

[48] tanú5 tanú az eseményekről konkrétumokat felidézni nem tudott, és ragaszkodott a jelentésben leírtak valóságához annak ellenére, hogy a tárgyaláson bizonyítást nyert az általa elmondottak valótlanága. A szembesítés során is annyit mondott a tanú, hogy fenntartja, „nem emlékszem rá, nem történt ilyen”. A hívásnapló cáfolja az eseményjelentésben szereplő adatokat arról, hogy tanú5 mikor, mennyi ideig beszélt vele, ahogy azt sem támasztja alá, hogy 16:58 órakor hívta tanú5t, így a területvezető is valótlan megállapítást tett az eseményjelentésben.

[49] Vallomása következetes volt mindvégig arra nézve, jelezte tanú5nak, hogy szeretne hamarabb elmenni, mert másnap repülővel elutazik, a hívásnapló igazolta azt, tanú5val mikor és milyen hosszan beszélt, míg tanú5 nem tudta állításait semmivel sem igazolni. Ezért nem helytálló a fellebbezésben tett azon kijelentés, hogy a tanúvallomásokon kívül ne csatolt volna más, pl. okirati bizonyítékot.

[50] Az elsőfokú ítélet helyesen értékelte tanú5 tanú és a felperes megismert habitusát, illetve figyelembe vette azt, hogy amennyiben tanú5 elismeri, váltás biztosítása nélkül engedélyezte a korábbi távozást, akkor saját kötelezettségszegését ismerte volna be. Alapos okkal feltételezhető, hogy ez lehetett a tanú nyilatkozata mögötti érdek és motiváció. Helyesen értékelte továbbá az elsőfokú bíróság életkorát és megváltozott munkaképességének tényét, emiatt az engedély nélküli eltávozás megalapozott indokának és az életszerűségnek a hiányát.

A másodfokú bíróság döntése

[51] A fellebbezés nem alapos.

[52] A másodfokú bíróság a Pp. 370. § és 371. §-a alapján az elsőfokú ítéletet a fellebbezés korlátai között bírálta felül, így a szabadságmegváltás iránti igény elutasítása a másodfokú eljárás tárgyát nem képezte. Az alperes a fellebbezésében kizárólag az elsőfokú ítéletnek az azonnali hatályú felmondás jogellenességének jogalapjára vonatkozó ítéleti rendelkezést támadta, az összecszerűséget nem vitatta.

[53] A másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a szükséges bizonyítási eljárást lefolytatta, a bizonyítékokat a logika szabályaival összhangban, a Pp. 279. § (1) bekezdésében foglaltaknak megfelelően értékelte, a tényállást helyesen állapította meg és helytálló következtetések levonásával érdemben helyes döntést hozott a perbeli munkaviszony megszüntetésének jogellenessége körében. A másodfokú bíróság teljeskörűen osztotta az elsőfokú bíróság jogi álláspontját a bizonyítékokból levont következtetések tekintetében, ezért azok megismétlését mellőzte.

[54] A Pp. 346. § (5) bekezdése értelmében az írásba foglalt ítélet jogi indokolása tartalmazza az ítélet alapjául szolgáló jogszabályokat és szükség esetén azok értelmezését, a megállapított tényekre vonatkozó bizonyítékokat azokkal a körülményekkel együtt, amelyeket a bíróság a bizonyítékok mérlegelésénél irányadónak vett, a tények megállapításának egyéb körülményeit, továbbá azokat az okokat, amelyek miatt a bíróság valamely tényállítást nem talált bizonyítottnak, vagy amelyek miatt a felajánlott bizonyítást mellőzte. A mérlegelés annak a részletes kifejtését jelenti, hogy az egyes bizonyítékoknak milyen indokok miatt, milyen bizonyító erőt tulajdonított a bíróság, egyes bizonyítékokat miért nem fogadott el, és a tényállásban rögzített tényeket milyen bizonyítékok alapján állapította meg (BDT2015.3348.).

[55] A fellebbezésben hivatkozottak az elsőfokú bíróság bizonyítékok mérlegelésére, értékelésére vonatkozóan elvégzett feladata tekintetében annak megállapítására, hogy a mérlegelés kirívóan okszerűtlen jogi következtetés levonását eredményezte volna, nem alkalmasak. A bíróság bizonyítékokat mérlegelő tevékenysége akkor kirívóan okszerűtlen és ad alapot az érdemi döntés megváltoztatására, ha a rendelkezésre álló adatok alapján a bíróság semmiképpen nem juthatott volna az általa levont következtetésre.

[56] Az alperes az Mt.78. § (1) bekezdés a) pontja szerinti azonnali hatályú felmondást megalapozó felperesi kötelezettségszegésnek azt tekintette, hogy a felperes 2023. október 24-én a szolgálatból 16:00 óra helyett 15:15 órakor engedély nélkül eltávozott.

[57] A Pp. 279. § (1) bekezdése értelmében a bíróság a perben jelentős tényeket a felek tényállításainak és perben tanúsított magatartásának, valamint a per tárgyalása során megismert bizonyítékoknak és egyéb peradatoknak az egybevetése egyenként és összességében történt értékelése alapján meggyőződése szerint állapítja meg.

[58] Az elsőfokú bíróság a Pp. 279. § (1) bekezdése alapján a bizonyítékokat okszerűen értékelte, mérlegelése szempontjairól az ítélete jogi indokolásában részletesen számot adott, ezekből a fellebbezésre tekintettel a másodfokú bíróság a következőket emeli ki.

[59] A felperes azért, hogy a másnap kezdődő szabadsága és külföldi utazása miatt a szolgálatból korábban távozhasson, 2023. október 24-én a beosztás szerinti reggel 8:00 óra helyett már reggel 6:00 órakor megjelent munkavégzési helyén. Eredetileg a szolgálati naplóban és a jelenléti íven is ezt az időpontot tüntette fel érkezés és a szolgálat kezdeteként, míg a távozás időpontjaként 15:00 órát rögzített, azaz a szolgálat korábbi befejezését nem állt szándékában eltitkolni. A felperes 15:15 órakor úgy távozott, hogy tanú10 és tanú7 kollégát tájékoztatta tanú5 váltásvezető szóbeli engedélyéről, ezt rögzíti a M.B. területi vezető által készített aznapi jelentés is. tanú7 a tanúkenti meghallgatása során ezzel egyezően elismerte, hogy felperes a távozása előtt elmondta, hogy a váltásvezetővel ezt megbeszélte. Ezen kívül a felperes házastársának, tanú1nak a vallomása is azt igazolta, hogy tanú5 nem számonkérés miatt hívta fel a távozás után a felperest, hanem azért, hogy azt közölje, ellenőrzés volt és a korábbi távozás miatt mindkettőjüket felfüggesztette az alperes.

[60] Mindezekből az is következik, hogy tanú5 valótlanul állította az engedély hiányát, és a felperes munkatársai a tanú5 közreműködésével készült írásbeli jelentésben valótlanul rögzítették, hogy a felperes szó nélkül, engedély hiányában távozott korábban a munkahelyéről.

[61] A Pp. alapján az egyes bizonyítási eszközöknek nincs előre meghatározott jelentősége. A Pp. 263. § (1) bekezdése szerint a bíróság alakszerű bizonyítási szabályokhoz, a bizonyítás meghatározott módjához, vagy meghatározott bizonyítási eszközökhöz nincs kötve, szabadon felhasználhatja a felek előadásait, valamint minden bizonyítékot, ami a tényállás megállapítására alkalmas. A szabad bizonyítás elve értelmében a bíróság azt a bizonyítást fogadatosítja, amelyet meggyőződése kialakítására alkalmasnak tart, és a bizonyítás eredményének a ténymegállapítás körében olyan bizonyító erőt tulajdoníthat, amelyet a körülményekre tekintettel észszerűnek tart, feltéve, hogy ez az álláspontja okszerűen megindokolható. Ezért a közvetett bizonyítékok, valamint a hozzátartozó tanúvallomása, ha annak tartalma, valósága kérdésében kétely nem merül fel, a bizonyítékok

mérlegelése körébe vonható, és azokat megfelelően értékelni kell, amit helyesen meg is tett az elsőfokú bíróság. Önmagában az, hogy a perrel érintett eseményről a hozzátartozó tesz vallomást, nem teszi aggályossá magát az előadást, figyelemmel arra, hogy ezekről a tényekről éppen a közeli rokon, ismerős tudhat a közvetlen kapcsolat, jelenlét okán. A felperes házastársa tanúvallomását a hamis tanúzás következményeinek ismeretében tette [Pp. 292. § (3) bekezdés], de emellett vallomásának tartalma a Pp. 346. §-ának (5) bekezdése értelmében egyébként is a bíróság mérlegelése alá esett.

[62] Az előbbieket miatt nem sértett eljárási szabályt az elsőfokú bíróság azzal, ahogyan értékelte tanú5 tanú vallomását, összevetve a többi bizonyítékkal, ezekről részletesen számot adott, és a kifejtettek szerint helytállóan jutott arra a következtetésre, hogy a felperes 2023. október 24-én engedéllyel hagyta el a munkavégzés helyét, ezért az alperes jogellenesen szüntette meg a felperes munkaviszonyát.

[63] A fentiekre tekintettel a másodfokú bíróság a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján az érdemben helyes elsőfokú ítéletet helybenhagyta.

Záró rendelkezések

[64] Az alperes fellebbezése nem vezetett eredményre, így a másodfokú bíróság a felperes másodfokú eljárással felmerült perköltségének viselésére kötelezte a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján. Ennek összegét a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi és kamarai jogtanácsosi költségekről szóló 17/2024. (XII. 9.) IM rendelet 2. § (1) bekezdése alapján határozta meg a másodfokú bíróság a felperes Pp. 81. §-a szerinti felszámításának alapul vételével, amely áfá-t nem tartalmaz.

[65] A pereszes alperes az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 39. § (1) bekezdése és 46. § (1) bekezdése szerint – az 5.888.160 forint fellebbezéssel vitatott követelés alapul vételével – számított fellebbezési eljárási illeték viselésére köteles, melyet a fellebbezés benyújtásával megfizetett, így e körben csak megállapítást tett a másodfokú bíróság.

Budapest, 2025. június 19.

dr. Orosz Andrea s.k.
s.k.

dr. Szalai Beatrix s.k.

dr. Laczó Adrienn Lilla

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró

